

køre frem, medens det, der bør betones, er *Pligten* til at holde tilbage, til at vige af. I det hele maa det erindres, at det ikke er Reglens første Formaal at give den ene Part en Ret og at paalægge den anden en Pligt. Den er en Manøvreregel, hvis Formaal er at hindre Sammenstød, naar to Køretøjers Baner skærer hinanden. Begge de kørende har Pligt til at køre forsigtigt og undgaa Sammenstød. Dette har man i Begyndelsen af § 11 efter svensk Mønster givet Udtryk for ved Ordene »For at undgaa Sammenstød . . . .«.

Med Vigepligten følger ogsaa en Forpligtelse til om fornødent at tilkendegive, at man vil opfylde sin Vigepligt, f. Eks. ved at sagtné Farten. Det ikke ukendte Forhold, at en Motorfører, der har Vigepligt i Forhold til en Cyklist, »overser« denne og kører frem, saaledes at Cyklisten maa holde tilbage, for saa eventuelt senere at skyde sig ind under, at Fremkørslen var foranlediget ved, at Cyklisten af sig selv holdt tilbage, er et utilladeligt Forhold, som bør rammes med streng Straf.

Bestemmelsen i 2. Punktum er selvfølgelig og allerede udtalt i § 9, men man har fundet det rigtigt paany at indskærpe den her, hvor de samlede Regler om Passage af Gade- og Vejkryds findes.

Reglen i 3. Punktum svarer til den foran nævnte Bestemmelse i Motorlovens § 29, Stk. 2. Den er dog udvidet, saaledes at den gælder alle kørende, ridende og cyklende, ikke blot Motorkøretøjer. Endvidere er det paabudt, at Hastigheden, saafremt der ikke er fri Udsigt til begge Sider, skal nedsættes saa meget, at Standsning om fornødent kan ske, inden Køretøjet naar ind paa den tværgaaende Gades eller Vejs Kørebane. Udvalget lægger den allerstørste Vægt paa, at denne i og for sig selvfølgelige Regel slaas fast i Loven. Der syndes meget imod den, og der sker mange Ulykker derved. Herved er paa ingen Maade Forkørselsretten ophævet for den fra Sideveje fra højre kommende Færdsel. Et paa Hovedvejen kommende Køretøj skal om fornødent holde tilbage eller vige, naar et fra en Sidevej fra højre kommende Køretøj ses eller høres, men det sidstnævnte Køretøj skal ved at iagttage de paabudte Forsigtighedsregler gøre sit til, at de vigepligtige Køretøjer paa Hovedvejen kan se eller høre det i saa god Tid, at de bliver i Stand til at opfylde deres Vigepligt. Efterhaanden som de omhandlede Forsigtighedsregler, der allerede nu iagttages af en Mængde kørende, gaar alle i Blodet, vil de virke i Retning af at begunstige Færdslen paa Hovedfærdselsaaren.

Det skal endnu bemærkes, at der ikke kan opstaa nogen Vanskelighed ved i denne Forbindelse at benytte Udtrykket »Kørsel fra en mindre befærdet. . . . Gade eller Vej«, — saaledes som det, naar Talen er om at gøre Hovedfærdselsaarens Forkørselsret til en egentlig Retsregel, volder Vanskelighed at adskille Hoved- og Bifærdselsaarer. Thi medens det, naar det drejer sig om en Retsregel for, hvorledes Køretøjer indbyrdes skal manøvrere, er nødvendigt, at enhver af Førerne med Sikkerhed ved, hvorledes han skal forholde sig, vil en Førers Usikkerhed med Hensyn til to Vejes indbyrdes »Rangforhold« ved Anvendelsen af den her omhandlede Forsigtighedsregel ikke indeholde noget Faremoment. Thi den, der ved et Kryds eller en Udmunding er i Tvivl om, hvorvidt den tværgaaende Gade er »mere befærdet« eller ej, maa køre forsigtigt og eventuelt nedsætte Hastigheden. Hvis Resultatet da bliver, at begge de mødende Køretøjer nedsætter Farten, sker der ingen Skade herved, og det vil i saadanne Tilfælde sædvanlig dreje sig enten om et af de relativt faa Kryds mellem 2 Hovedveje eller om en Krydsning af saadanne mere sekundære Veje, for hvis Vedkommende Sikringen af Færdselens frie Løb ikke tilnærmelsesvis har samme Betydning, som naar Talen er om Hovedvejene. Det omvendte, at begge Køretøjer undlader at vise Forsigtighed og eventuelt nedsætte Farten, vil kun kunne ske, naar et af dem eller muligvis begge tilsidesætter den fornødne Forsigtighed.

Reglen i 4. Punktum er ny. Det er efter Færdselsloven noget tvivlsomt, om Forkørselsretten gælder, naar det ene Køretøj kommer ud ad en Port el. lign. I Vestre Lands-